



บทนำ

เจ้าของสวนยางมโน

นี่มันไม่เหมือนที่เธอคิด ไม่เหมือนเลยแม้แต่น้อย...

ปณาลียื่นท่าตาปริบๆ อยู่ตรงนี้มานานเป็นนาที่แล้ว ที่อยู่ตรงหน้าของเธอคืออาคารไม้ที่เป็นเหมือนห้องแถวชั้นเดียวติดกันทอดตัวยาวเป็นแนวเดียวกับต้นยางพาราที่ปลูกเรียงรายอยู่ด้านหลัง

และบ้านพักหลังใหญ่กว่าруหนูชนิดหนึ่งที่ปณาลีเห็นอยู่ที่นี่ คือสถานที่ซึ่งเธอต้องพักอาศัยอยู่ไปอีกหนึ่งปี

เฮลโหลว! ดิงสติหน่อยค่ะ นี่เธอมาอยู่ที่นี่ในฐานะเจ้าของสวนยางแล้วทำไมแม่บ้านคนนี้ได้พาเธอมาที่บ้านพักคนงานล่ะ เธอควรจะได้พักที่บ้านหลังใหญ่ใกล้ๆเขาตรงนั้นไม่ใช่หรือไง

“หนูว่าคงจะมีการเข้าใจผิดอะไรกันนิดหน่อย ป้าคงไม่คิดจะให้หนูพักที่นี่จริงๆ หรอกใช้ไหมคะ”

ถ้าพูดให้ถูกคือปณาลีไม่ควรต้องมาอยู่ ‘ที่นี่’ ตั้งแต่แรก ถ้าไม่เป็นเพราะว่าคุณย่าเขียนพินัยกรรมเอาไว้ว่าเธอจะต้องมาทำหน้าที่ดูแลสวนยางพาราอันเป็นหนึ่งในธุรกิจของตั้งเจริญจนครบหนึ่งปี เธอก็คง



ไม่มีทางมาที่นี่

แล้วจะทำเนียนไม่มากก็ไม่ได้ด้วยนะ เพราะในพินัยกรรมระบุเงื่อนไขเอาไว้ชัดเจน ว่าถ้าเธอไม่มา เธอจะหมดสิทธิ์ในกองมรดก

คุณย่านะคุณย่า ทำไมทำกับหลานคนสวยแบบนี้ก็ไม่รู้ แล้วดูสิเนี่ย คิดว่าผู้หญิงน่ารัก ผิวยุโรปอย่างเธอ เหมาะที่จะมาอยู่ในสวนยางหรือไงกัน ถึงแม้ว่าจะมาในฐานะเจ้าของก็ตามเถอะ

ปณาลีไม่ได้ชอบอะไรแบบนี้ คนที่ชอบคือหนุ่ม...ปภาดาพี่สาวของเธอต่างหาก

แต่เียงกลับกลายเป็นว่าปภาดาได้ไปดูแลดูธุรกิจโรงแรมที่เขาใหญ่ ทั้งที่เธออุตส่าห์ปักป้ายจองเอาไว้ตั้งๆ เฮ้อ! ไม่รู้ว่าคุณย่าจำชื่อหลานสลับกันหรือว่าอะไร ถึงได้ตั้งเงื่อนไขพินัยกรรมเอาไว้แบบนี้ แถมยังบอกอีกนะว่าเธอไม่ได้เป็นเจ้าของที่นี้อย่างแท้จริง จนกว่าเธอจะทำงานที่นี้ครบเวลาหนึ่งปี

ช่างเป็นเรื่องราวที่พิลึกดีแท้...

“เฮ้?!” มาลัยถึงกับเอียงคอ ไม่แน่ใจว่าตนเข้าใจผิดเรื่องอะไรไป “แต่นายหัวสั่งเอาไว้ว่าถ้าหนูมาถึง ให้พามาดูห้องพักที่นี่นะคะ”

ลำเนียงการพูดของป้ามาลัยติดทองแดงหน่อยๆ แต่ก็ไม่ได้มากจนฟังไม่ออกจริงๆ แล้วช่วงนี้ก็มีเรื่องให้นางงุนงงอยู่หลายอย่างเหมือนกัน ตอนแรกนายหัวสั่งให้ทำความสะอาดห้องพักในบ้านเอาไว้ เพราะปภาดาจะมาอยู่ที่นี่ แต่เมื่อสองวันก่อนก็มาสั่งให้จัดบ้านพักคนงานเอาไว้ บอกว่าจะมีคนมาอยู่ใหม่ ส่วนปภาดาที่ว่าจะมา...ก็ไม่มาแล้ว

แต่จะว่าไป ถ้าดูจากหน้าตาเกลี้ยงเกลา ผิวยุโรปขาวสะอาด นวลเนียนของคุณคนนี่แล้ว มาลัยก็ไม่แน่ใจนักว่าหญิงสาวจะพักในบ้านพักคนงานได้จริงหรือเปล่า ทำทางเธอดูคุณหนูคุณหนู จะว่ามาเป็นคนงาน...ดูอย่างไรก็ไม่เหมือน ตัวเล็กๆ บางๆ แบบนี้จะตากแดด





ตากลมไม่ได้หรือเปล่าก็ไม่รู้

“นายหัว? นายหัวไหนหรือคะ” ปณาลีคิดไปถึงคนที่ดูแลสวนยางนี้แทนคุณย่าของเธอ อาจจะเป็นพวกผู้จัดการสวนยางอะไรทำนองนั้น *อ้าว!* แต่เธอก็ให้พี่สาวแจ้กับทางนี้แล้วนี่นาว่าเธอจะเดินทางมาถึงวันนี้ แล้วทำไมถึงไม่เตรียมห้องหับในบ้านเอาไว้ให้เธอส่งเธอมาอยู่บ้านพักคนงานได้อย่างไร

“นายหัวราช เจ้าของที่นี่ไงคะ”

“เจ้าของ?” ปณาลีนึกสงสัยว่าเธอนั่งรถมาถูกสวนยางหรือเปล่า เจ้าของที่นี่ก็เธอไม่ใช่หรือไง ถึงตอนนี้จะยังไม่ใช่ของเธออย่างแท้จริง แต่ก็เหมือนโซ่อยู่ดีนั่นแหละ อย่างไรก็ตามเธอก็ไม่มีทางหนีกลับไปก่อนจะครบกำหนดหนึ่งปีแน่นอน ขึ้นเธอทำอย่างนั้น ที่นี่ก็จะถูกขายและเงินที่ได้ก็จะนำไปบริจาคให้การกุศลตามที่คุณย่าระบุเอาไว้ในพินัยกรรมนะลิ

“ขอโทษนะคะ ที่นี่โซ่สวนยางตั้งเจริญใหม่” เพราะถ้าเกิดว่าโซ่เธอจะขอดูหน้านายหัวอะไรนั่นหน่อย หน่อย...มาแอบอ้างเป็นเจ้าของสวนยางของเธอซะนี่แหละ แม่จะไล่ออกก็ให้ดู

“โซ่คะ ที่นี่แหละคะสวนยางตั้งเจริญ”

งั้นไม่ผิดที่ แต่ดูเหมือนว่าคนที่นั่นจะไม่รู้ว่าใครเป็นเจ้าของตัวจริงสินะ ไม่ได้การ แบบนี้ต้องประกาศสิทธิ์ของตัวเองเสียหน่อยแล้ว

“หนูเป็นเจ้าของที่นี่คะ ไม่ใช่ นายหัวอะไรที่ป่ากำลังพูดถึง ฉะนั้น... ป้าพาหนูไปพักที่บ้านหลังโน้นนะจ๊ะ” ปณาลีชี้นิ้วไปที่บ้านหลังใหญ่ซึ่งดูแล้วที่นั่นเป็นคุณค่าที่เธอคู่ควรมากกว่าบ้านพักคนงานซอมซอที่นี่

“*อ๊อ!* จะมาตั้งต่างว่าเป็นเจ้าของ ใครก็พูดได้หมดละคะ ป้าทำงานที่นี่มาหลายปีนะหนูนะ ไม่เคยเห็นหน้าหนูมาก่อนเลยด้วยซ้ำไป ลูๆ หนูมาบอกว่านี่เป็นเจ้าของที่นี่ ใครเขาจะเชื่อกันล่ะ”

“แต่หนูนามสกุลตั้งเจริญ จะดูบัตรประชาชนหนูก็ได้”



ทว่าดูเหมือนมาลัยจะไม่เชื่อถือคำพูดใดๆ ของปณาลีไปเสียแล้ว
“ที่นี้ นายหัวราชเป็นเจ้าของค่ะ”

“แล้ว นายหัวราชของบ้านอยู่ไหนล่ะจ๊ะ พาหนูไปเจอเขาหน่อย
ได้ไหม” บังอาจมาทำให้คนงานในสวนยางคิดว่าเขาเป็นเจ้าของ จนเธอ
ดูเป็นคนมโนเพื่อพุกพุดจาไม่น่าเชื่อถือไปเสียได้

เฮอะ! ใครกันแน่ที่ซุ่มโน ขอเธอดูหน้าหน่อยเถอะ





1

ใครกันแน่ที่เป็นตัวจริง

ไม่ใช่แค่ปณาลีหรือกที่แข่งกับเงื่อนไขในพินัยกรรม ราเชนทร์เองก็แข่งอย่างบอกไม่ถูกเหมือนกัน คุณเป็นฝากจดหมายฉบับหนึ่งมากับทนายของตั้งเจริญ นำมามอบให้เขาพร้อมกับข้อความฝากฝังถึงหลานสาวอีกคนของท่าน...หลานสาวคนเล็ก ซึ่งตอนนั้นเดินทางมาถึงสวนยางเป็นที่เรียบร้อยแล้ว

“...ฉันฝากคุณราชสอนงานในสวนยางให้หลานสาวคนเล็กของฉันด้วยนะ จัดการได้ตามที่คุณเห็นสมควรเลย”

ประโยคนั้นเป็นข้อความส่วนหนึ่งในจดหมายของคุณป็น ซึ่งดูเหมือนว่าหลานสาวของท่านเหมือนจะไม่รู้เรื่องนี้ด้วย เพราะท่าทางของเธอดูไม่ชอบใจที่เธอ ‘จัดการไปตามที่เธอเห็นสมควร’ เท่าไรนัก

ดูจากการที่เธอมานั่งรอเขาอยู่ที่ห้องรับแขก แทนที่จะไปอยู่ที่ทางที่เขาจัดเอาไว้ให้เธอ มาลัยบอกเขาคว่าวๆ ตอนขึ้นมาจากตามว่าเธอมีปัญหากับการต้องพักในบ้านพักคนงาน

เยอะเรื่องไม่เข้าท่า!



“ได้ยินแม่บ้านบอกว่าเธออยากเจอนายหัวราชงั้นหรือ?” ราเชนทร์ส่งเสียงนำไปก่อนที่เขาจะเดินเข้าไปถึงห้องรับแขกด้วยซ้ำ เขาไม่เคยเจอหลานคนนี้ของคุณปิ่น ปกติแล้วจะคุ้นเคยกับปภาดามากกว่า ตอนแรกก็แปลกใจเพราะรายนั้นเคยบอกเขาว่าตั้งใจจะมาดูแลสวนยางของตั้งเจริญ แต่ดันกลายเป็นว่าคุณปิ่นยกกิจการที่นี่ให้หลานอีกคนเสียอย่างนั้น

อารมณ์ที่ไม่สู้ดีทำให้เขาไม่คิดจะสรรหาสรรพนามที่ฟังดูรื่นหูกว่านี้มาพูดคุยกับปณาลี ถึงเธอจะเป็นหลานของคุณปิ่น เป็นน้องสาวของปภาดา ทว่านับแต่เนี่...เธอจะกลายมาเป็นคนงานคนหนึ่งของเขา เขาจะทำไมกับเธอก็ยอมไม่ได้ทั้งนั้น

ปณาลีหันหน้าไปตามเสียง เจ้าของประโยชน์นั้นเป็นผู้ชายตัวสูงและเปี่ยมไปด้วยกลิ่นเนื้ออย่างคนทำงาน เขาหนุ่มกว่าที่เธอจินตนาการและใบหน้าของเขาออกจะ...ดูดีกว่าที่เธอคิด ถึงหมวดเดราจะรักครีမ်ไปหน่อยก็เถอะ แต่มันก็เข้ากันดีกับคิ้วเข้มที่พาดรับกับดวงตาคู่คมของเขา เลือผ้าของเขาแม้จะเป็นชุดที่ดูง่าย ๆ อย่างเสื้อยืดกางเกงยีนส์ แต่เรดาร์แฟชั่นของเธอก็จับได้ว่านั่นเป็นของมีราคา

“คุณคือ...นายหัวราช?” ปณาลีไม่ได้คิดมากกับการที่เขาเรียกขานเธอแบบนั้น ผู้ชายที่วัน ๆ อยู่แต่กับต้นยาง จะไปถามหาความสุขภาพอะไรจากเขากันล่ะ

“ใช่ ฉันเอง” เขาค้อมศีรษะให้เธอเล็กน้อย ไม่ได้เดินไปนั่งรวมวงสนทนา แต่ยืนไขว่ห้างฟังสโปกฟิงกรอบประตู รวกับว่านั่นเป็นท่วงท่าประจำของเขา ขณะเดียวกันชายหนุ่มก็สังเกตเห็นหญิงสาวไปในที่ เขารู้ว่าปณาลีเป็นน้องสาวต่างแม่ของปภาดา แต่ก็ไม่ได้คิดว่าเธอจะต่างกับพี่สาวมากขนาดนี้

หญิงสาวดูเป็นคุณหนูจัด ไม่บอกก็รู้ว่าคงรักในแฟชั่นมากกว่างานในไร่ในสวน สีมผมของเธอเป็นสีน้ำตาลแดงแบบแฟชั่น สวมมินิเดรส





ที่ดูไม่เข้ากับสวนยางพารา แต่เหมาะสมดีกับกระเป๋าสะพายยี่ห้อดัง
ราคาเรือนแสนนั้น

ข้างเป็นคนที่เหมาะกับนิยามของคำว่าคุณหนูเสียจริงๆ

“ได้ยินมาว่าคุณเป็นเจ้าของที่นี่...งั้นหรือคะ” ปณาลีไม่สนใจ
สายตาสำรวจตรวจตราของอีกฝ่าย เธอสนใจประเด็นที่เธอเพิ่งถาม
ออกไปมากกว่า หญิงสาวกตเสียดำในท้ายประโยค คล้ายจะข่มขู่ให้
อีกฝ่ายรู้สึกร้อนๆ หนาวๆ บ้าง แต่ดูเหมือนมันจะไม่เป็นผลใดๆ กับ
ราเชนทร์ทั้งสิ้น

ปณาลีเป็นคนเสียงเล็ก ติดจะจู้จี้ แถมยังตัวเล็กบอบบาง
ดูอย่างไรก็ไม่น่าจะมาข่มให้ผู้ชายตัวใหญ่ท่าทางถึกทนอย่างกับยักษ์
รู้สึกหวั่นกลัวได้

...และคนอย่างราเชนทร์ก็ไม่ค่อยจะกลัวใครหน้าไหนอยู่แล้วด้วย

“ฉันดูแลที่นี่อยู่”

“แล้วไซ้เจ้าของใหม่ล่ะ” หญิงสาวถามย้ำเมื่อยังไม่ได้คำตอบที่
ชัดเจน

“จะว่าอย่างนั้นก็ได้” ราเชนทร์รู้ว่าปณาลีกำลังคิดอะไร ที่เขา
ตอบแบบกำกวมนั้นก็ตั้งใจจะรนวนหญิงสาวด้วยส่วนหนึ่ง เขายังคง
หงุดหงิดแล้วก็แข็งไม่หายเรื่องที่ปณาลีมาปรากฏตัวอยู่ที่นี้

...ทั้งที่คนที่น่าจะมาควรจะเป็นปภาดาต่างหาก

เขาไม่คิดว่ามันจะเป็นเช่นนี้ เขาอุตสาหะเตรียมห้องหับเอาไว้รอ
ปภาดา แต่เมื่อสองวันก่อนหญิงสาวโทร. มาบอกเรื่องพินัยกรรม
พินิจพิลันของคุณปิ่นให้เขาทราบ และบอกว่าเธอต้องไปทำงานใน
โรงแรมที่เขาใหญ่ ส่วนคนที่จะมาดูแลกิจการสวนยางแทนเธอก็คือ
น้องสาวต่างมารดา

ราเชนทร์ไม่ได้ถามไถ่อะไรเกี่ยวกับปณาลี เขาไม่ได้สนใจ ไม่อยาก
รู้ เขาไม่สบอารมณ์ตั้งแต่รู้ว่าปภาดาจะไม่ได้มาแล้ว ที่นี้จะส่งใครมา



มันก็ไม่สลักสำคัญทั้งนั้นล่ะ

“นี่กว่าที่นี้เป็นสวนยางของตั้งเจริญเสียอีก” ปณาลีลองหยั่งเชิงดูก่อน อยากเห็นปฏิกิริยาโต้ตอบของนายหัวหน้าเข้มนี่ แต่เขาก็ยังนิ่งดูไม่ได้ทุกซักร้อนเลยด้วยซ้ำไป

“สวนยางนี้เป็นของตั้งเจริญ...แค่ครึ่งเดียว”

“คะ?” เขาว่าไงนะ เป็นของตั้งเจริญแค่ครึ่งเดียวอย่างนั้นหรือ หมายความว่าอย่างไรนะ

“เอาละ ดูเหมือนว่าเธอจะยังไม่ค่อยรู้อะไร นั่นเริ่มจากแนะนำตัวอย่างเป็นทางการก่อนแล้วกันดีไหม” ราเชนทร์เกือบจะโคลงคิระชะด้วยความระอา เหมือนที่ได้ยินมาไม่มีผิด ปณาลีไม่รู้จะอะไรเกี่ยวกับสวนยางของตั้งเจริญเลยสักนิด และดูเหมือนว่าเธอจะไม่พยายามชวนขายที่จะรู้เสียด้วยสิ “ฉัน...ราเชนทร์ อัครวิมุขย์ เธอคงได้ยินคนที่นั่นเรียกฉันว่านายหัวราชแล้ว จะเรียกฉันเหมือนที่คนอื่นเรียกก็ได้”

“ปณาลีคะ ปณาลี ตั้งเจริญ หลานสาวของคุณย่าปิ่น ตั้งเจริญ” หญิงสาวเซิดหน้าแนะนำตัวเอง หวังว่าเขาจะกริ่งเกรงบ้างหลังจากที่ทราบว่าเป็นใคร

แต่นายหัวนั้นไม่สะทกสะท้านแม้แต่น้อย

“ฉันทราบดีว่าเธอเป็นใคร ดูเหมือนว่าคนที่ไม่รู้จะไรน่าจะเป็นเธอมากกว่านะ” ราเชนทร์ถอนหายใจเบาๆ เป็นอย่างที่คุ้นชินเขียนเอาไว้ในจดหมาย หลานของท่านคนนี่ไม่สนใจสวนยางของครอบครัวไม่เคยแม้แต่จะชายตามอง

ไม่เข้าใจจริงๆ ว่าในเมื่อคุณปิ่นรู้แบบนี้ แล้วยังจะยกสวนยางนี้ให้ปณาลีทำไม ทั้งที่ปภาดาก็เที่ยวไปเที่ยวมาที่นั่นอยู่หลายหน ทำให้ท่านเห็นเสมอมาว่าเต็มใจที่จะรับช่วงต่อดูแลสวนยางพาราที่ต่อจากผู้เป็นย่า

เฮ้อ! หรือคุณปิ่นกลัวว่าเขาจะทำงานอย่างมีความสุขเกินไป ถึงได้





โยน ‘ภาระ’ มาให้แบบนี้

“มีเรื่องอะไรที่หนูต้องรู้คุณก็บอกมาเถอะค่ะ” ทำเป็นยียักยอมพะนำอยู่ได้ ต้องรอให้เธอตั้งคำถามขึ้นมาก่อนหรือไงถึงจะอ้างปากได้นะพ่อคุณ

“เมื่อสามปีก่อนฉันขอแบ่งซื้อสวนยางนี้จากคุณเป็นครึ่งหนึ่ง ฉะนั้นสวนยางตั้งเจริญไม้ไซ้ของเธอทั้งหมด แล้วถ้าไม่เชื่อที่ฉันบอกจะดูเอกสารสิทธิ์ก็ได้นะ” ซึ่งก็เป็นไปได้ที่ปณาลีจะไม่เชื่อถ้อยคำพูดของเขา เธอแสดงออกทางสีหน้าอย่างไม่คิดจะปิดบังว่าไม่ได้เชื่อในสิ่งที่เขาบอกไปเลยสักนิด

นี่เขาดูเหมือนพวกมิจฉาชีพมากหนักหรือไง?

“ค่ะ หนูขอดู” ปณาลีจะไม่ป้กใจเชื่อ จนกว่าเธอจะได้เห็นกับตาว่านายหัวราชคนนี้มีสิทธิ์ในสวนยางของเธอครึ่งหนึ่งอย่างที่เขากล่าวอ้าง

“นั่นตามฉันมาที่ห้องทำงาน” ราเชนทร์ผายมือไปอีกฝั่งของบ้าน ห้องทำงานของเขาอยู่ชั้นล่าง ไม่ได้เป็นส่วนตัวอะไรมากมายเพราะมีคนงานเข้าออกแทบทุกวินาทีอยู่แล้ว

ปณาลีเดินตามคนตัวสูงไปติดๆ ยิ่งเธอขยับกายเข้าไปใกล้เขามากเท่าไร ก็ยิ่งรู้สึกตัวเองตัวเล็กลงมากเท่านั้น ราเชนทร์เป็นผู้ชายตัวสูง ร่างกายกายไต่เส้นเช็ดสีตุ่นๆ ของเขาคงจะเปี่ยมไปด้วยมัดกล้ามเนื้ออย่างคนทำงาน ไม่ได้มากมายจนดูเป็นมนุษย์กัมพูแบบที่เธอไม่ชอบ แต่กำลังพอดีในสัดส่วนที่จะทำให้สาวๆ กรีดกราด สีผิวของเขาเป็นสีทองแดงคร่ำแดด ก็ไม่แปลกที่จะเป็นเช่นนั้น ที่นี้ร้อนมาก แดดแรงจนน่ากลัวว่าผ้าเธอจะขึ้นก่อนเวลาอันควร

หญิงสาวเข้ามาในห้องทำงานของราเชนทร์ อดตะลึงไปกับผังโมเดลจำลองย่อส่วนของสวนยางที่ตั้งอยู่กลางห้องไม่ได้ ไม่นึกว่าจะมีถึงขนาดนี้ เธอเดินไปชะโงกหน้าดูโมเดลที่ตั้งอยู่บนโต๊ะขนาดใหญ่ แต่ยังไม่ทันได้สังเกตสิ่งๆ ไรให้ถึถ้วน ราเชนทร์ก็เดินเข้ามาใกล้



พร้อมกับเอกสารที่เธออยากเห็นหน้า

“นี่โฉมดในส่วนของฉัน แล้วก็มึสัญญาเกี่ยวกับการดูแลสวนยางตามเงื่อนไขของคุณป็น”

ราเชนทร์มีที่ดินในจังหวัดกระบี่อยู่แล้ว ซึ่งเป็นที่ดินติดกันกับที่สวนยางของตั้งเจริญ แต่เดิมครอบครัวของเขาทำกิจการสวนลำไยและส้มโชกุน ก่อนจะขยับขยายมาทำสวนยาง และกิจการยางพาราส่งออกก็ทำรายได้งาม เขาเลยอยากได้ที่ดินสำหรับปลูกยางพาราโดยไม่ต้องไปแย่งเอาพื้นที่ของไร่ลำไยกับไร่ส้มมาทำ เลยทาบทามสวนยางในที่ดินข้างๆ นี่ละ

ที่แรกคุณป็นก็ดูจะลังเลอยู่นิดหน่อย แต่พอได้พูดคุยกันหลายๆ หนเข้าท่านก็เห็นราเชนทร์เป็นมืออาชีพในการจัดการสวนยางพาราได้ดีกว่าคนกรุงเทพฯ อย่างท่าน ก็เลยตัดสินใจขายสวนยางของตั้งเจริญให้เขาครึ่งหนึ่ง โดยมีสัญญาเป็นลายลักษณ์อักษรว่าระหว่างนี้เขาจะต้องคอยดูแลกิจการสวนยางอีกครั้งที่ยังเป็นของตั้งเจริญจนกว่าทายาทของตั้งเจริญจะเข้ามาบริหารงานเอง

“ตอนคุณป็นยังอยู่ ฉันทำงานกับท่านเหมือนเป็นหุ้นส่วนกัน ไม่ได้แบ่งว่าที่ดินตรงไหนเป็นของใคร กิจการสวนยางทำกำไรได้เท่าไรก็เอามารสอง” คนงานที่นี่มีทั้งคนของคุณป็นและคนของเขา แต่พอคุณป็นให้เขามีสิทธิ์เต็มทีในการจัดการบริหาร คนของคุณป็นก็พลอยนับถือเขาเป็นนายไปด้วย

“แล้วบ้านหลังนี้เป็นของใครคะ” ปณาลีละสายตาจากข้อความบนเอกสารสัญญา เข้าใจแล้วว่าทำไมป้าแม่บ้านถึงได้บอกว่านายหัวราชเป็นเจ้าของที่นี่ ถ้าดูจากวันเดือนปีในสัญญา ราเชนทร์ก็บริหารงานในสวนยางนี้มาหลายปีแล้ว จากที่เคยพึ่งคุณย่าและพี่สาวคุยกัน ปณาลีก็พอจะทราบว่ารฐกิจส่งออกยางพารายังทำเงินได้ดีไม่มีขาดทุน คงเป็นผลจากการทำงานของราเชนทร์นี่ละ ไม่แปลกที่คนงานในสวนยาง





จะนับถือเขาเป็นนาย

“บ้านฉัน บนที่ดินของฉัน” เป็นที่ดินในส่วนที่เขาซื้อมาจากคุณปิ่นนี่ละ แต่อย่างไรโฉนดมันก็เป็นชื่อเขาไปแล้ว เท่ากับว่าเขาเป็นเจ้าของบ้านหลังนี้โดยสมบูรณ์

“แล้ว...” ปณาลีชะเง้อคอมองไปนอกหน้าต่าง สอดสายสายตามองหาบ้านหลังอื่นแถวๆ นี้ “คุณย่าไม่มีบ้านอยู่ที่นั่นหรือคะ”

“ปกติคุณปิ่นจะแค่วะมาเฉยๆ ท่านอาศัยพักที่โรงแรมเอา”

“อ้าว!”

“แต่ว่าบ้านพักคนงานนั้นคุณปิ่นท่านสร้างเอาไว้ เธอพักที่นั่นได้” และแน่นอนว่าปณาลีต้องพักที่นั่น “คุณปิ่นฝากจดหมายผ่านทนายมาถึงฉัน บอกให้ฉันสอนงานให้เธอ ในหนึ่งปีนี่เท่ากับว่าเธอเป็นคนงานคนหนึ่งของฉัน”

“คนงาน?” ปณาลีเอียงคอมองเขา แทบไม่อยากจะเชื่อว่าเขาพูดออกมาแบบนี้ “หนูเป็นเจ้าของที่นี่...อีกคนไฉนคะ”

“ฉันเป็นเจ้าของที่นี่ และฉันทำงานในสวนยางได้ทุกอย่าง แล้วเธอทำอะไรเป็นบ้างล่ะ”

ปณาลีเหมือนจะเห็นร่องรอยความเยาะหยันเล็กๆ บนใบหน้าคมคร้ามของราเชนทร์ เธอรู้ว่าเธอทำงานแบบนี้ไม่เป็นนะ และเธอเห็นสภาพเธอก็คงจะรู้เหมือนกัน แต่ไม่ต้องเหยียดกันขนาดนี้ไหมล่ะ เขารู้จักกับปาดาก็น่าจะรู้ว่าเธอไม่ได้อยากมาอยู่ที่นี้ตั้งแต่แรก แล้วจะมาบอกให้เธอเป็นคนงานของเขา

นี่เธอดูเหมือนคนที่จะไปกรีดยางได้หรือไงกันล่ะ

“ก็...หนูไม่คิดว่าตัวเองจะต้องมาอยู่ที่นี้” เรื่องที่คุณย่ายกกิจการสวนยางให้เป็นชื่อเธอนี้มันเป็นเรื่องไม่คาดฝัน

แต่คุณย่านะคุณย่า จะยกให้แล้วก็ไม่วายจะมีเงื่อนไขอีกต่างหาก กิจการสวนยางตั้งเจริญจะเป็นของปณาลีโดยสมบูรณ์ก็



ต่อเมื่อเธอทำงานอยู่ที่นั่นจนครบระยะเวลาหนึ่งปี ซึ่งเรื่องนี้เธอกับ
ปภาดาปรึกษากันแล้วว่าให้หนๆ ไปหนึ่งปี หลังจากนั้นพอได้กรรมสิทธิ์
มา ปณาลีจะค่อยโอนยกกิจการให้พี่สาว ส่วนปภาดาเองก็จะยกหุ้น
ของโรงแรมที่เข้าใหญ่มาให้เธอแทน

แค่ปีเดียว...เธอต้องอยู่ที่กระบี่แค่ปีเดียวเท่านั้น หลังจากนั้นเธอ
จะได้ไปทำงานดูแลกิจการในโรงแรมที่เข้าใหญ่ให้สมกับที่เธอจบบริหาร
มา

“แต่ก็มาถึงนี่แล้ว” ราเชนทร์ดึงเอกสารกลับคืนไป ไม่ว่าจะปณาลี
จะอยากมาอยู่ และเขาจะอยากต้อนรับเธอหรือไม่ ทั้งเขาและเธอก็
ปฏิเสธสิ่งที่มีนเกิดขึ้นไม่ได้อยู่ดี

เธอต้องอยู่ที่นี้...ภายใต้การดูแลของเขา

“แล้วหนูต้องเป็นคนงานของคุณนั่นหรือคะ ต้องทำอะไรบ้าง”
ในเมื่อราเชนทร์รู้ว่าเธอเป็นหลานคุณย่าป็น เธอมาในฐานะของเจ้าของ
สวนยาง เธอควรจะได้ทำงานอะไรที่มันเกี่ยวกับการบริหารกิจการ
ถูกไหม นี่เขาใช้คำว่า ‘คนงาน’ มันฟังดูหนักหนามากเกินไปสำหรับเธอ
นะ

“ต้องทำให้เป็นทุกอย่าง ตั้งแต่งานในสวนยาง ไปจนถึงงานนั่งโต๊ะ
แบบเจ้าของกิจการ” งานในไร่ในสวนไม่ได้เหมือนงานบริหารในออฟฟิศ
ถ้าไม่รู้จักรทำให้เป็น ไม่เป็นตัวอย่างให้คนงานเห็น ก็สร้างความน่าเชื่อถือ
ให้ตัวเองไม่ได้ แล้วพอคนงานไม่เคารพยำเกรงขึ้นมาจะลำบาก ยิ่ง
ท่าทางคุณหนูผู้ดีแบบนี้แล้วด้วย คงจะทำให้คนงานเกรงกลัวได้ยาก
เหมือนกัน

ถึงอย่างนั้นเขาก็ต้องทำให้เธอควบคุมคนพวกนี้ให้ได้ ถึงแม้เขา
จะรู้ว่าปณาลีไม่ได้จะอยู่ที่นี้ถาวรก็ตาม แต่ในเมื่อเป็นคำสั่งเสียที่ฝาก
มากับจดหมายของคุณป็น ราเชนทร์เห็นว่าเขาไม่ควรจะไปขัดศรัทธา
คนที่ตายไปแล้ว





“หนูไม่คิดว่าตัวเองจะต้องทำเป็นทุกอย่างนะคะ” อย่างไรก็ตามเธอก็จะมาอยู่ที่นี้แค่ปีเดียว ถ้าราเชนทร์ไม่ได้เดือดร้อนอะไร เขาให้เธอนั่งๆ นอนๆ ในสวนยางไปจนครบปีก็คงไม่เป็นไรหรอกมั้ง ให้เธอไปทำงานก็เชื่อว่าเธอจะช่วยให้เขามีกำไรขึ้นมามากมายเสียที่ไหนกัน

“นั่นก็สัญญาที่ฉันทำไว้กับคุณป้าเนาะไหมล่ะ ผลกำไรไม่ต้องหารสองแล้ว แยกขาดระหว่างพื้นที่ของฉันกับตั้งเจริญได้เลย เธอก็บริหารงานในสวนยางตั้งเจริญเองได้เลย กำไรได้เท่าไรก็เอาไป ไม่ต้องยุ่งเกี่ยวกับ”

ปณาลีชะงักกันไปชั่วอึดใจ ก่อนจะรีบส่ายหน้าอย่างไม่ลังเล เธอเรียนจบบริหารมาก็จริง แต่ถ้าว่าไปถึงแวดวงธุรกิจ เธอคงเป็นใครสักคนที่ไม่ไม่มีใครจำชื่อได้ ไม่ต้องพูดถึงรายละเอียดขบย่อยของงานในสวนยางและการแปรรูปยางพาราเลย ความรู้เรื่องนั้นของเธอเป็นศูนย์ ปณาลีไม่ใช่คนโง่ เธอฉลาดพอที่จะรู้ว่าหากไม่ยึดมือของราเชนทร์มาควบคุมกิจการ หายนะจะเกิดกับเธอแน่ๆ

และปณาลีจะไม่ปล่อยให้มันเป็นเช่นนั้น

“หนูยอม...ยอมเป็นคนงานของคุณก็ได้” แค่นี้คร่าวเท่านั้นล่ะนะ เธอไม่มีทางยอมเขาตลอดไปหรอก

“ถ้าอย่างนั้นก็...เอาข้าวของไปเก็บไว้ที่บ้านพักคนงาน เธอต้องพักที่นั่น” ราเชนทร์วาดมือชี้โอเชิญ ราวกับเขากลัวว่าปณาลีจะแหกคอกอยู่ที่นี้ไม่ยอมออกไปอย่างนั้นละ

ซึ่งจริงๆ แล้วหญิงสาวก็คิดจะทำเช่นนั้น

“ให้หนูพักอยู่บ้านหลังนี้กับคุณด้วยไม่ได้หรือคะ” แหม...ก็ที่นี่ดูจะสบายกว่าเยอะเลยนี่นา “หนูเป็นผู้หญิง จะให้หนูไปนอนที่บ้านพักคนงานคนเดียว อันตรายแยะเลย”

“บ้านพักแยกชายหญิงเป็นสัดส่วน แล้วอีกอย่าง...สวนยางตั้งเจริญก็อยู่ในความดูแลของฉัน ฉะนั้นไม่มีอะไรน่ากลัว”



ปณาลีทำหน้าอ เขาไม่กลัวแต่เธอกลับนี่นา

“ยังงั้นหนูก็นึกว่าเป็นเจ้าของสวนยาง ให้นำหนูปักบ้านคุณไม่ได้
เธอ” เสียงหวานติดจะฉายแววอดออ่อนอยู่นิดหน่อย

ทว่าใช้กับราเชนทร์ไม่ได้ผล

“เธอเป็นผู้หญิง ถ้ามาอยู่กับฉันที่นี่ คนงานก็ได้เอาไปนินทากัน
สนุกปากลิ แล้วอีกอย่างนะ...ฉันเองก็ไม่สะดวกใจด้วย” ซึ่งเหตุผล
ข้อหลังนี่ละที่สำคัญ

เจ้าของบ้านดูจะไม่อยากต้อนรับ ปณาลีจะว่าอย่างไรได้ละ แล้ว
ท่าทางเขาก็ดูเป็นคนแข็งๆ ใจเขาก็น่าจะแข็งไม่ต่างจากท่าทาง เธอ
หว่านล้อมไปอย่างไรก็เหนียวเปล่า

สุดท้ายปณาลีก็ได้แต่ทำหน้าง้ำ แสดงออกว่าเธอไม่ยินดีกับการ
‘ต้อนรับ’ ของเขาเลยสักนิด

ฮือ...แม่จ๋า! นี่เธอต้องไปอยู่บ้านพักคนงานนั่นจริงๆ ไซ้ใหม่เนี่ย



เขาให้หนูเป็นคนงาน

ปณาลีทำหน้าที่บอกบุญไม่รับเมื่อสุดท้ายแล้วเธอก็ต้องเข้ามาอยู่ในบ้านพักคนงาน เกิดมายี่สิบกว่าปี ไม่คิดเลยว่าชีวิตจะพลิกผันจนต้องมาอยู่ในห้องรูหนูแบบนี้ ทั้งที่ตอนนี้เธอมีสถานะเป็นเจ้าของสวนยางเนี่ยนะ

เป็นเจ้าของ...แต่ว่าต้องเป็นคนงานด้วย งงไหมล่ะ? ตลกชะมัดเลย แต่เป็นตลกร้าย ขำไม่ออก ไม่ขำ! อยากร้องไห้มากกว่า

“นายหัวให้คนมาทำความสะอาดไว้อแล้ว ผ้าปูที่นอนปลอกหมอนนี่ป้าก็ซักให้สะอาดเอี่ยมแล้วละ ถ้าขาดเหลืออะไรก็บอกป้านะคะ ป้าอยู่ถัดไปอีกสองห้อง” มาลัยชี้มือไปทางฝั่งซ้าย ปณาลีจะได้รู้ว่าถ้าเกิดอยากเรียกหาตน ต้องไปเคาะเรียกที่ห้องไหน

เจ้าของห้องคนใหม่พยักหน้ารับแบบแแกนๆ ไม่ได้ฟังพอใจกับการต้องมาพักในบ้านพักคนงานเลยสักนิด นี่เธอต้องอาศัยในห้องเล็กๆ นี่ไปอีกตั้งหนึ่งปีเชียว จะบ้ำตาย! ถ้าไม่บ้ำตายก็ต้องร้อนตาย ห้องนี้ไม่มีแอร์ แต่ก็ยังดีที่มีพัดลมให้



ถึงมีให้ก็เหอะ อากาศร้อนขนาดนี้ เธอจะอยู่ได้หรือเปล่าก็ไม่รู้
เตียงก็เล็ก แคบก็แคบ *โอย!* ไม่จรรโลงใจเลยสักนิด ทำไมนายหัวบ้าน
นั้นถึงได้ใจร้ายกับเธอได้ขนาดนี้เนี่ย ถ้ามจริง...นี่ตกลงว่าเธอเห็นแก่
คุณย่าของเธอแล้วถูกไหม ไม่มีห้องพักรับรองที่ดีกว่านี้ให้เธอแล้ว
จริงๆ นะเธอ

แง...อยากกลับบ้านแล้ว!

“แล้ว...แถวนี้ชื่อพวกของใช้จิปาละได้ที่ไหนเธอคะ”

“ห้องหลังริมสุดมีของใช้กับขนมกินเล่นขาย แต่ก็ได้มีให้เลือก
หลากหลายมาก ถ้าหนูอยากได้อะไรก็จดมาแล้วก็เอามาให้ป่า เดี่ยวป่า
จะฝากคนงานที่ออกไปตลาดให้ซื้อมาให้ มีคนงานออกไปตลาดทุก
วันจันทร์ พุธ แล้วก็ศุกร์”

“อ้อ” นั่นไม่ช่วยให้ปัญหาลึกลับดีขึ้นเลย เธอไม่แน่ใจเลยว่าที่ตลาด
จะมีของที่เธออยากได้นะ ถ้าเป็นห้างสรรพสินค้ายังว่าไปอย่าง “ว่าแต่...
ที่กระบี่นี้มีห้างไหมคะ”

“ถ้าห้างใหญ่ๆ ดังๆ แบบในกรุงเทพฯ ก็ไม่มีหรอกค่ะ มีแต่ห้าง
เล็กๆ ในจังหวัด เก่าแล้วแต่ก็มีพวกเสื้อผ้าสวยๆ ขาย ถ้าหนูอยากได้
ก็ต่อรถเข้าไปในเมืองตอนวันหยุด นายหัวบอกหรือยังว่าคนงานได้หยุด
อาทิตย์ละสองวัน” ก่อนหน้านั้นราเชนทร์หายเข้าไปในห้องทำงานกับปณาลี
ไม่รู้ว่าไปคุยอะไรกัน แต่สุดท้ายปณาลีก็ยอมมาพักที่บ้านพักคนงาน
ทั้งที่ตอนแรกหญิงสาวทำเหมือนจะมีปัญหา

“นายหัวไม่เห็นบอกอะไรนี่คะ” เห็นคนที่นี่เรียกราเชนทร์ว่านายหัว
ปณาลีก็เลยเรียกตามบ้าง ก็คงต้องเรียกแบบนี้แหละ เพราะเขาก็ให้ค่า
เธอเป็นแค่คนงานคนหนึ่งในส่วนงานนี้ใช้ใหม่ละ

“งั้นเดี๋ยวนายหัวคงบอกหนูที่หลังมุ้งคะ เอาละ หนูก็เก็บข้าวของ
แล้วก็พักผ่อนเถอะ เดี่ยวหกโมงเย็นไปที่บ้านนายหัวนะ วันนี้นายหัว
ให้หนูไปกินข้าวเย็นที่นั่น”





มาลัยเองรู้สึกแปลกใจตั้งแต่ครั้งแรกที่เจอปณาลีแล้ว นายหัวบอกแต่ว่าวันนี้จะมีคนมาที่นี่ ให้พาไปพักที่บ้านพักคนงาน แต่ดูอย่างไร ปณาลีก็ดูไม่เหมือนพวกคนงาน หญิงสาวดูเป็นคนกรุงเทพฯ จำแถมท่าทางยังคุณหนูจัด ไม่รู้ว่าจะมาทำงานอะไรในส่วนยางแบบนี้ แกรมตอนนี้ นายหัวก็เชิญไปกินมื้อเย็นที่บ้าน ซึ่งปกติแล้วราเชนทร์ไม่ค่อยกินมื้อเย็นที่บ้านหรอก ส่วนมากก็จะกินที่โรงครัวด้วยกันกับคนงาน

นี่มันแปลกจริงๆ นะเนี่ย? สรุปว่าปณาลีนี้เป็นใครกันแน่ จะว่าเป็นแขกของนายหัวก็คงไม่ใช่ เพราะนายหัวคงไม่ต้องรับแขกด้วยการส่งมาพักที่บ้านพักคนงาน แล้วปณาลีก็มีข้าวของมาค่อนข้างมาก ดูเหมือนว่าจะมาพักอยู่ที่นี่ยาวๆ

หรือว่าเป็นคนงานจริงๆ เอ...แต่จากลักษณะท่าทางก็ไม่น่าจะทำอะไรเป็นเลยด้วยซ้ำ

ช่างเถอะ! จะเป็นใคร มาในฐานะอะไร เดี๋ยวนายหัวก็คงบอกเองนั่นละ



ราเชนทร์นั่งเก้าอี้วางอยู่ที่โต๊ะอาหาร ดวงตาของเขาเป็นสีเข้มจัดด้วยความหงุดหงิด นาฬิกาข้อมือของเขาบอกเวลาสิบแปดนาฬิกา กับอีกสิบแปดนาที ถึงตอนนี้ปณาลีเพิ่งจะเหยียบเท้าเข้ามาในบ้านเขา และหญิงสาวใช้เวลานวนายนาดอยู่อีกราวๆ สองนาทิจากประตูหน้าบ้าน จนมาถึงโต๊ะอาหาร

เจ้าของบ้านหนุ่มจ้องเธอเหม็ง ความมึนงงค่อยๆ ก่อตัวขึ้น ในดวงตาคู่คมของเขามากขึ้น...มากขึ้น แต่ดูเหมือนคนที่เป้นต้นเหตุ จะยังไม่รู้เรื่องราวอะไรด้วย ปณาลีเดินเข้ามาด้วยสีหน้าเป็นปกติ ไม่ได้ลำเหลียงถึงบรรยากาศที่เริ่มคุกรุ่นเพิ่มขึ้นทุกขณะเลยสักนิด

“นี่มันก็โงงแล้ว”

“คะ?” ไม่ใช่ว่าปณาลีไม่ได้ยินคำถาม เธอได้ยิน แต่ที่ขานรับ



เหมือนจะถามย้ำแบบนั้นเพราะเธอเห็นว่าเขาเองก็สวมนาฬิกาข้อมืออยู่ แล้วจะถามเวลากับเธอทำไมกัน

“ป้ามาลัยบอกให้มาที่นี่ตอนหกโมงเย็นไม่ใช่เหรอ แล้วนี่มันก็โมงแล้ว”

ปณาลีรู้สึกว่าเขาพูดกับเธอเสียงดังมาก อีกนิดเดียวก็จะกลายเป็นตะคอกอยู่แล้ว แถมยังทำหน้าที่ตาถ้ามึงทิ้งจนปณาลีต้องรีบเปิดกระเป๋าสะพายแล้วหยิบโทรศัพท์ขึ้นมาดูเวลา

“หกโมงยี่สิบ...เอ็ด” พยางค์สุดท้ายนั้นเธอพูดขึ้นที่หลังเมื่อเห็นว่าตัวเลขดิจิทัลบนโทรศัพท์เปลี่ยนจากเลขศูนย์เป็นเลขหนึ่ง

“นัดหกโมง มาถึงตอนหกโมงยี่สิบเอ็ด ไม่เคยมีใครอบรมให้รู้จักตรงต่อเวลาหรือไง” ราเชนทร์เปิดฉากต่อว่าทันที เขาไม่ใช่คนที่ต้องรอใคร และก็ไม่เคยปล่อยให้ใครรอ เขามีมารยาทกับคุณัดเสมอ พอเจอแบบนี้ก็อดหงุดหงิดไม่ได้

“ก็...หนูเดินมา” ปณาลีรู้สึกเหมือนตัวเธอเล็กลีบลง เสียงของเธอก็เบาลงด้วยหนึ่งระดับโดยอัตโนมัติ นี่ไม่รู้ว่าจะคิดไปเองหรือเปล่าว่า ราเชนทร์ดูเหมือนจะไม่ค่อยชอบหน้าเธอ นอกจากพูดจาด้วยน้ำเสียงห้วนไม่ไพเราะ เขายังหาเรื่องมาบ่นเธอได้แม้ว่าเธอเพิ่งจะเดินเข้าบ้านเขามา

อะไรกัน เป็นเจ้าบ้านเสียเปล่า แทนที่จะถามไถ่ว่าเธออยู่ได้ไหม ขาดเหลือตรงไหน มีอะไรลำบากให้เขาช่วยเหลือ *เฮอะ!* นี่ไม่มีเลยแม้แต่ครึ่งคำ

“เดินมาแล้วยังงี้” มันใช่เหตุผลของการไม่ตรงต่อเวลาหรือไงล่ะ

“มันไม่ได้ใกล้นะคะ หนูเดินมากก็ต้องใช้เวลาสิ” ปณาลีไม่ได้คิดว่าการที่เธอมาช้าไปยี่สิบนาที ไม่สิ...ยี่สิบเอ็ด นั่นละ การที่เธอมาช้าไปยี่สิบเอ็ดนาทีมันก็ไม่น่าจะเป็นเรื่องร้ายแรงอะไรมากมาย ราเชนทร์ก็ทำเล่นใหญ่โมโหเกินเบอร์ไปหน่อยมั้ง





“ไม่คิดว่าเธอจะไม่รู้ แต่ก็เห็นแล้วว่าเธอไม่รู้จักจริงๆ ว่าบนโลกนี้มีสิ่งที่เรียกว่า ‘การเผื่อเวลา’ ในเมื่อนัดตอนหกโมงเย็น แปลว่าหกโมงเย็น เธอต้องมาสถานที่นัดหมายแล้ว ไม่ใช่ว่าเพิ่งมาออกจากบ้านตอนหกโมงเย็น!” “ไม่รู้ว่าไม่มีใครสั่งสอนเรื่องนี้ให้ปณาลีทราบ หรือว่าเธอทราบดีแต่ว่าไม่สนใจไม่แคร์ ไม่คิดจะทำตามกันแน่

“หนูมาช้าแบบนี้ อาหารเย็นหมดแล้วมั้งคะ กินกันเลยดีไหม ทั้งไวนานเดี่ยวยังจะไม่ร่อย” ปณาลีไม่ค่อยเจอใครดูดำ ว่ากล่าวเธอ พอราเชนทร์ตำหนิซึ่งๆ หน้าอย่างนี้หญิงสาวก็ไปไม่เป็น พอหลุบตาลงแล้วเห็นอาหารที่วางอยู่เต็มโต๊ะจึงเสปเปลี่ยนเรื่อง เข้าไปนั่งร่วมโต๊ะแล้วทำทีเป็นชวนราเชนทร์รับประทานมื้อเย็นเสียอย่างนั้น

ไม่ทันฉุกคิดว่านั้นอาจจะไปทำให้ชายหนุ่มหงุดหงิดยิ่งกว่าเดิม

“นอกจากจะไม่รู้ว่าตัวเองผิดแล้วก็ยังไม่รู้จักขอโทษอีก”

ปณาลีกะพริบตาปริบ ไม่คิดว่าราเชนทร์จะด่าเธอไม่เลิกแบบนี้แล้วเขาจะบ่นอะไรนักหนา ในเมื่อเขาก็พูดอยู่ป่าวๆ ว่าเธอไม่รู้ว่าตัวเองผิด ดังนั้น... ในเมื่อเธอไม่คิดว่าตัวเองผิด เธอจะต้องขอโทษทำไมกันล่ะ

“หนูขอโทษค่ะ” เอาเถอะ ขอโทษก็ได้ จะได้กินข้าวสักที นี่ก็เริ่มหิวแล้วเหมือนกันเนี่ย

ราเชนทร์ถอนหายใจเฮือกใหญ่ รู้ว่าปณาลีแค่ขอโทษตัดรำคาญไปอย่างนั้นเอง ให้ตาย! นี่คุณป็นส่งเด็กบ๊ายอะไรมาให้เขาดูและเนี่ย?

คุณป็นเขียนเล่ามาในจดหมายว่าหลานสาวของท่านคนนี้มีนิสัยค่อนข้างที่จะเอาแต่ใจตัวเองอยู่บ้าง แต่ราเชนทร์คิดว่าไม่ใช่แค่เอาแต่ใจตัวเองหรอก ดูเหมือนว่าเธอจะเอาตัวเองเป็นศูนย์กลางของทุกอย่างด้วย

“คราวหน้าคราวหลังก็หัดตรงต่อเวลาด้วย นี่เข้าใจที่พูดไหม”

“เข้าใจค่ะ”

ราเชนทร์ไม่ได้คาดหวังอะไรกับปณาลีนัก เธอรับปากไปก็ไม่รู้ว่าแค่ตอบรับส่งเดชไปอย่างนั้นเองหรือเปล่า เรื่องจะให้เธอรู้จักตรงต่อ



เวลาไม่ปล่อยให้ใครรอ ดูเหมือนเขาจะต้องเคียดแค้นกับเธออีกที

ชายหนุ่มเรียกให้มาลัยมาตักข้าวสำหรับเขาและปณาลี ระหว่างที่รอแม่บ้าน เขาก็หันไปสบตากับหลานสาวคนเล็กของคุณปิ่น เริ่มต้นชี้แจงเกี่ยวกับงานที่เธอต้องรับผิดชอบในสวนยาง

“คนงานที่นี่จะทำงานสัปดาห์ละห้าวัน เธอได้หยุดเสาร์อาทิตย์ จะหยุดงาน จะลา ก็ต้องแจ้งล่วงหน้าสามวัน”

ปณาลีอ้าปากค้าง นี่เธอเป็นเจ้าของสวนยางคนหนึ่งเหมือนกันนะ จะหยุดงานนี่ก็ต้องบอกราเชนทร์ล่วงหน้าด้วยหรือไงกัน ช่มเหล่งกันเกินไปหน่อยแล้ว

“ทุกวันทำงาน เธอต้องมากินอาหารเช้าที่นี่ตอนเจ็ดโมงครึ่ง ห้ามสาย ถ้ามาสาย...เธออด” และนี่ก็ไม่ใช่คำพูดด้วย ถ้าเกิดว่าปณาลียังไม่เรียนรู้ที่จะตรงต่อเวลา เขาจะปล่อยให้เธออดข้าวจริงๆ ด้วย

“เจ็ดโมงครึ่ง?” เข้าขนาดนั้นเชียวนั้นยังไม่ใช้เวลาที่เธอจะลืมตาตื่นเลยด้วยซ้ำไป

“เจ็ดโมงครึ่งต้องพร้อมที่โต๊ะอาหารแล้ว ฉันจะไม่รอเธออย่างวันนี้อีก กินข้าวเข้ากับฉัน จากนั้นก็เข้าไปทำงานที่สวนยาง ส่วนมือกลางวันกับมือเย็น กินข้าวที่โรงอาหาร ถ้าอยากจะกินเมนูอื่นก็มีร้านอาหารตามสั่งอยู่ เธอจ่ายเอง” ซึ่งปณาลีก็ไม่น่าจะมีปัญหาเรื่องเงินหรอก แต่ปัญหาของเธอน่าจะเป็นเพราะหญิงสาวติดหูกินอาหารบ้านๆ ฝืนๆ ไม่ได้เสียมากกว่า

“กินข้าวเช้า แล้วก็เข้าสวนยาง นั้นมันเข้ามากๆ เลยนะคะ”

ราเชนทร์กระตักยิ้ม แต่ไม่ใช่รอยยิ้มที่ดีนักหรอก “ไม่หรอก... นี่ยังไม่เข้าที่สุดด้วยซ้ำไป”

“มีเข้ากว่านั้น?” จะบ้าหรือ แค่นี้มานั่งร่วมโต๊ะอาหารกับเขาให้ทันตอนเจ็ดโมงครึ่งเธอก็แทบไม่อยากจะแหกขี้ตาตื่น แล้วนี่ยังมีหน้ามาบอกว่าเธอต้องทำงานเข้ากว่านั้น เฮอะ! จะเอาแบบนั้นจริงๆ





ใช้ไหม ถ้าอย่างนั้นก็คงจะได้แต่ตัวเธอไปนั่นละ แต่ไม่มีทางได้วิญญานของเธอไปด้วยแน่ๆ

“เวลาที่ดีสำหรับการกรีดยางคือตอนเช้ามีด ตอนตีสามถึงหกโมงเช้าจะเป็นช่วงที่ต้นยางมีน้ำยางเยอะที่สุด แต่ปกติแล้วฉันให้คนงานกรีดยางในช่วงหกโมงเช้าถึงแปดโมง”

“อ้าว! ทำไมล่ะคะ” ไหนว่าตอนตีสามถึงหกโมงเช้าได้ผลผลิตที่ดีกว่านี้หรือว่าเขาจะเห็นใจคนงาน ไม่อยากให้มาทำงานดึกดื่นมีดค่า

“หกโมงถึงแปดโมงเช้าจะได้ผลผลิตน้อยลงราวๆ สี่ถึงห้าเปอร์เซ็นต์ แต่ตอนนั้นสว่างแล้ว ไม่ต้องลงทุนกับพวกไฟฉายแล้ว ก็อุปกรณ์ให้แสงสว่างอื่นๆ ที่สำคัญคือทำงานสะดวกกว่า เห็นต้นยางเห็นรอยกรีดได้ชัดกว่าทำงานตอนมืดๆ”

ปณาลีพยักหน้าหงิกหงักพลงตักพะเนงหมูเข้าปาก รสชาติใช้ได้เลย น่าเสียดายที่ได้กินข้าวที่บ้านของราเชนทร์แค่มื้อเช้า นี่ก็ไม่รู้ว่าอาหารที่โรงอาหารจะมีสภาพเป็นแบบไหน จะกินได้หรือเปล่านั้นก็ไม่รู้เลย เฮ้อ! ทำไมเธอถึงต้องมალำบากลำบากขนาดนี้นะเนี่ย

“คุณคงไม่ได้คิดจะให้หนูไปกรีดยางใช้ไหม” ถามหน้อยว่าถ้าต้องไปกรีดยางตอนหกโมงเช้า เธอจะต้องตื่นกี่โมงเพื่อมาอาบน้ำแต่งหน้าแต่งตัวกัน แล้วนี่เธอคิดว่าคงต้องสั่งครีมกันแดดมาเพิ่มด้วย เพราะที่หอบมาคงไม่พอใช้แห้งๆ

“ไม่มีห้างนั้นหรือ? ทำอะไรคนอย่างปณาลีไม่ได้หรอก เพราะยุคนี้มันมีสิ่งที่เรียกว่าช้อปปิ้งออนไลน์ แค่อัดๆ บนโทรศัพท์มือถือก็แล้วก็ได้กรีดกรักรับของได้เลย สบายจะตายไป

ถึงความเป็นอยู่จะค่อนข้างลำบาก แต่อย่างน้อยๆ เธอก็ยังมีเงินในบัญชี ก็นับว่าชีวิตเธอยังไม่ได้เลวร้ายถึงขั้นสุดเสียหน่อย

“วันนี้ฉันจะพาเธอไปดูให้ทั่วสวนยาง ดูว่าเขาทำงานกันยังไง ถ้ายังมีเวลาเหลือพอจะสอนเธอกรีดยางได้ฉันก็จะสอน แต่ถ้ามัน



มีดเกิน ก็เอาไว้วันหลังก็แล้วกัน”

แน่นนอน...นั่นแปลว่าปณาลีจะต้องไปกรีดยาง
ตั้งแต่หกโมงเช้าเนี่ยนะ! *ฆ่าเธอเถอะ! ฆ่าเธอไปเลย!*

“นี่คุณนายหัว คุณก็รู้ว่าหนูไม่ได้จะมาอยู่ที่นี้ถาวร ก็แค่หนึ่งปี
ระหว่างที่พี่เพนท์ต้องไปทำงานที่เขาใหญ่ เตียวพอครบปีหนูก็ไปแล้ว
คุณไม่ได้คาดหวังว่าหนูจะเป็นเจ้าของสวนยางที่ครบครัน ทำทุกอย่าง
ได้หรือไม่ใช่ไหม”

“ฉันไม่คาดหวังอะไรกับเธออยู่แล้ว แต่ดูเหมือนว่าคุณนี่จะหวัง
เอาไว้ ถึงได้ฝากฝังให้ฉันสอนงานจนกว่าเธอจะเป็นเจ้าของสวนยาง
ที่ดีได้ล่ะ” ราเชนทร์ไม่ได้เห็นด้วยกับข้อความในจดหมายของคุณปิ่น
หรือ เขาเองก็คิดเหมือนปณาลีนั่นแหละ เธอไม่ได้จะอยู่ที่นี้นาน ไม่ต้อง
ให้เธอเอาจริงเอาจังกับงานในสวนยางนี่ก็ได้

แต่ในเมื่อคุณปิ่นเขียนจดหมายร้องขอเอาไว้ก่อนตาย เขาก็
ไม่อยากขัดท่าน อย่างไม่...ท่านก็นับว่าเป็นผู้มีพระคุณกับเขา



“คุณพริกเป็นหลานอีกคนของคุณปิ่น เป็นน้องสาวของคุณเพนท์”
มาลัยเพ็งทราบเรื่องนี้จากปากของราเชนทร์ถึงกับยกมือทาบอก ทำไม
นายหัวถึงไม่รู้จักบอกให้มันไวกว่านี้ จนนางเกือบจะเชื่อไปแล้วว่าปณาลี
เป็นคนงานมาอยู่ใหม่จริงๆ นะ

“แล้วทำไมนายหัวถึงให้เธอไปพักที่บ้านพักคนงานล่ะคะ ทำไม
ไม่ให้มาอยู่บ้านกับนายหัว ห้องพักแขกก็มี เตรียมเอาไว้แล้วด้วย”

“นั่นมันห้องเพนท์นะครับ” เวลาที่ปภาดาไปที่สวนยางโดยที่
คุณปิ่นไม่ได้มาด้วย เธอก็จะพักค้างคืนที่บ้านเขา มีห้องพักประจำ
สำหรับเธอ วันไหนหญิงสาวมา เขาก็จะให้มาลัยมานอนค้างที่บ้าน
จะได้ไม่มีใครเอาไปพูดเสียๆ หายๆ ได้

“แต่คุณเพนท์ไม่ได้มาที่นี่แล้วนี่คะ” ก่อนหน้านั้นราเชนทร์ให้





จัดห้องไว้ให้ปาดานี้ละ ทีแรกเห็นบอกว่ามาคราวนี้จะมาอยู่นานเลย แต่แล้วไม่กี่วันก่อนก็บอกว่าปาดาไม่มาแล้ว จากนั้นก็สั่งให้คนไปเตรียมบ้านพักคนงานเอาไว้ห้องหนึ่งจนปดาลีโผล่มานี้ละ “ปาก็ว่าแล้วว่าทำทางไม่เหมือนคนงาน ดูเป็นคุณหนูคุณหนูขนาดนั้น แล้วนี่นายหัวจะให้เรอนอนที่บ้านพักคนงานจริงๆ เทรออะ เล็กก็เล็ก แอร์ก็ไม่มี”

“เจ้าตัวเขาก็ไม่ได้มีปัญหาอะไรนี่ครับ”

ไต้ยีนแบบนั้นมาลัยก็อดจะค้อนใส่เจ้านายของตัวเองไม่ได้ ไ้แฮม...ใครจะกล้าไปมีปัญหาทักกับนายหัวราชชะละ

“ถ้านายหัวไม่ยอมให้เรอพักห้องที่คุณเพนท์พักประจำ ก็ให้ป้าทำความสะอาดห้องอื่นให้ก็ได้นี่คะ ไม่เห็นจะต้องให้เรไปอยู่บ้านพักคนงานให้ลำบากเลย” มาลัยยังไม่เลิกบ่น

“ให้อยู่นั้นก็ดีแล้วนี่ครับ เป็นผู้หญิงจะมาอยู่บ้านผู้ชายได้ยังไง เธอไม่ได้มาอยู่แบบๆ เหมือนเพนท์นะครับ อีกอย่าง...คุณปิ่นก็ฝากฝังให้ผมดูแลจนกว่าแม่คุณหนูนั้นจะจัดการงานในสวนยางได้”

มาลัยค้อนใส่ชายหนุ่มอีกรอบ ดูเรียกขานปดาลีเข้าเถอะ “นายหัวไม่ชอบใจอะไรคุณพริกหรือเปล่าคะเนี่ย”

ราชชนตรีโคลงคิระชะไปมา แคะก็ถึงปดาลีก็ทำเอาเขาอ่อนนอกอ่อนใจได้ง่ายๆ “แล้วผมควรชอบใจหรือไงล่ะครับ ไม่รู้ว่าคุณปิ่นคิดอะไรเหมือนกันนะครับถึงได้ยกสวนยางให้ปดาลีทั้งที่เธอทำอะไรไม่เป็นสักอย่าง แถมยังส่งเพนท์ที่เป็นมันสมองของผมไปทำงานที่อื่นอีก”

“แต่นายหัวจะมาหงุดหงิดแล้วพาลลงที่คุณพริกไม่ได้เนอะคะ เธอเองก็ดูเหมือนไม่ได้อยากจะมาอยู่ที่นี้สักเท่าไร” ไม่ว่าจะมองอย่างไร มองทางไหนปดาลีก็ดูไม่เข้ากับที่ทางในสวนยางพาราแบบสุดๆ

“ผมไม่ได้พาล”

“นายหัวส่งเรไปอยู่บ้านพักคนงาน ไม่ได้รับรองเรอดีเหมือนเวลาที่คุณเพนท์มาที่นี่” ก็ไม่ได้อยากจะว่าหรอกนะ แต่เห็นได้ชัดว่า



ราชชนทร์นั้นกำลังปฏิบัติตัวแบบสองมาตรฐาน

“คุณปิ่นฝากจดหมายไว้กับทนาย ฝากฝังให้ผมสอนนางให้ปดลิจนกว่าเธอจะดูแลกิจการสวนยางได้ ท่านบอกให้ผมจัดการได้ตามที่เห็นสมควร”

“แล้วนายหัวคิดจะทำอะไรคะ”

“ก็สอนจนกว่าจะทำงานในสวนยางเป็นนั่นแหละครับ” และนั่นละที่เป็นเรื่องน่าปวดหัว ไอ้สอนนะเขาสอนได้อยู่หรอก แต่ไม่รู้ว่่าเจ้าตัวอยากจะเรียนรู้มากน้อยแค่ไหนต่างหากละ

“แบบนี้นายหัวก็คงวุ่นแยะ งานในสวนยางก็ต้องดูแล แล้วไหนจะสวนส้มกับสวนลำไย นี่ต้องมาคอยดูแลคุณพริกอีก” จะว่าไปก็น่าเห็นใจทั้งสองฝ่าย นายหัวเองก็ไม่ได้อยากจะมีการะเพิ่ม ส่วนปดลิจ...นางไม่รู้ว่่ามีเหตุผลอะไรที่หญิงสาวมาอยู่ที่นี่ แต่มาลัยมั่นใจว่่าเธอไม่ค่อยเต็มใจจะมาสักเท่าไรนัก

“คุณปิ่นเป็นผู้มีพระคุณครับ ถึงจะไม่อยากดูแล แต่ผมก็คงปล่อยให้เด็กมาป่วนจนสวนยางพังไม่ได้”

ไม่ต้องเดาเลยว่า ‘เด็กที่มาป่วน’ นั้นหมายถึงใคร

“แต่เนายหัวก็ทำว่่าไรให้ตั้งเจริญตั้งมากแล้ว ความจริงแล้วถ้าแยกสวนยางของอัครวิมุขกับสวนยางของตั้งเจริญให้เป็นเรื่องเป็นราวก็ไม่น่าจะมีปัญหาอะไร” เรื่องบุญคุณอะไรนั้น นางว่่าราชชนทร์ก็ตอบแทนให้กับทางตั้งเจริญไปมากแล้ว

“ผมทำไม่ลงหรอกครับ ป้ามาลัยจำปีนั้นที่น้ำท่วมหนักได้ไหมล่ะครับ เราลำบากกันมาก ลำไยไม่ให้ผลผลิต ส้มก็ติดเชื้อรา ยางพาราของเราเองก็มีอยู่นิดหน่อย รายได้ไม่พอถว้กับส่วนที่เราเสียหายไปด้วยซ้ำ ถ้าตอนนั้นคุณปิ่นไม่แบ่งขายสวนยางของตั้งเจริญให้ เราอาจจะฟื้นขึ้นมาไม่ได้เลยด้วยซ้ำ”

ปีนั้นอัครวิมุขขาดทุนมาก จากที่ท่่าสวนลำไยกับส้มโชกุน





หนึ่งเดียวในกระบี่ ผูกขาดรายได้ของครอบครัวไว้กับสวนผลไม้ ก็กลับกลายเป็นต้องขาดทุนย่อยยับเพราะน้ำท่วมทำให้เกิดความเสียหายมาก จะมีก็แต่ต้นยางพาราที่ทนน้ำทนฝนกว่าที่ยังอยู่ได้ แต่ตอนนั้นอัครพิมุขก็ได้ทำสวนยางเป็นจริงเป็นจัง เพราะลำไยกับส้มโชกุนทำเงินให้มากกว่า พอผลผลิตเหลือแค่ยางพารา ซึ่งครอบครัวของราเชนทร์ไม่ได้มีพื้นที่สวนยางมากขนาดนั้น รายได้จากตรังนี้เลยไม่ได้มาก ไม่พอเป็นเงินหมุนใช้จ่ายในส่วนของสวนผลไม้ที่เสียหายไป

ตอนนั้นราเชนทร์ทุ่มหมดหน้าตัก ใช้เงินส่วนตัวของเขาซื้อต่อพื้นที่สวนยางบางส่วนจากตั้งเจริญ ซึ่งคุณปิ่นเองก็ดูเหมือนจะเข้าใจสถานะการเงินของอัครพิมุข ท่านไม่แม้แต่จะโก่งราคา เต็มใจที่จะหยิบยื่นความช่วยเหลือให้เขาเพียงเพราะว่าเขาเป็นคนที่อยู่ในพื้นที่ติดกันเท่านั้น

เขาลืมบุญคุณครั้งนั้นของคุณปิ่นไม่ได้ ตอนนั้นถ้าไม่ได้ ท่าน อัครพิมุขอาจจะไม่เหลืออะไรเลยก็ได้

“แม่ผมสอนเอาไว้เสมอว่าอย่าลืมบุญคุณใคร แม้เพียงน้ำแก้วเดียว แต่บุญคุณของคุณปิ่นมันมากมายกว่านั้นมากนะครับ ถึงจะไม่เต็มใจเรื่องปณาลี้ยังงี้ แต่ผมก็ต้องทำตามที่ท่านขอ”

มาลย์มองคนเป็นนายด้วยความเข้าใจและเห็นใจไปในคราวเดียวกัน ความจริงแล้วคุณปิ่นไม่ใช่แค่มีพระคุณกับราเชนทร์หรอก เพราะบุญคุณของท่านนั้นแผ่มาถึงคนงานของอัครพิมุข คราวนั้นถ้าราเชนทร์ฟื้นฟูกิจการของครอบครัวไม่ได้ คงต้องไล่คนงานออกแล้วในภาวะที่ยากลำบากขนาดนั้น จะหางานใหม่ก็คงทำไม่ได้ง่ายๆ นับว่าโชคดีที่คุณปิ่นยอมช่วยเหลือในตอนนั้น

เฮ้อ! นี่ก็หวังแต่ว่าปณาลี้จะว่านอนสอนง่าย ไม่เพิ่มเรื่องหนักใจให้นายหัวก็แล้วกัน





3

บายหัวใจดี (?)

ปกติไม่เหมือนปภาดา ไม่มีอะไรเหมือนเลยสักอย่าง...

ไม่ว่าจะเป็นหน้าตา ลักษณะการแต่งตัว หรือนิสัยใจคอ หญิงสาวผิดกับคนพี่ลิปลิป ปภาดาเคยเล่าให้ฟังว่าทั้งคู่เป็นพี่น้องแต่ไม่ได้สนิทสนมกันมากนัก เพราะว่าเป็นพี่น้องคนละแม่ ไม่ได้มีเรื่องบาดหมางอะไรกัน แต่ก็ไม่ได้สนิทใจต่อกันสักเท่าไร

เรื่องนั้นช่างมันเถอะ ราเชนทร์คิดว่ามันไม่ได้สลักสำคัญสำหรับเขา ที่ซุ่นเคื่องตาเขาแต่เข้าดูจะเป็นการแต่งตัวของปกติมากกว่า นี่ยังดีนะที่วันนี้เธอมาตรงเวลา ไม่ปล่อยให้เขา รออย่างเมื่อวาน แต่เสื้อผ้าที่สวมมานี้สิ สาบานเถอะว่าเธอจะใส่ชุดแบบนี้ไปทำงานในสวนนะ

ร่างแบบบางอยู่ในชุดมินิเดรสสั้นเหนือเข่า ท่อนบนมีแขนก็จริง แต่ก็ยังเป็นแบบปาดไหล่ ซึ่งชุดของเธอก็เป็นเสื้อผ้าแบรนด์เนมที่ดูเข้ากันดีกับกระเป๋าสะพายยี่ห้อดังนั่น แต่ขอโทษทีเถอะ! เขาจะพาเธอเข้าไปที่สวนยางไม่ใช่จะให้ไปเจ็ดฉายบนเวทีแพชั่นโชว์ ไม่ต้องแต่งตัวสวย ถมแบรนด์เนมมาขนาดนี้ก็ไ้





“เข้าใจอะไรผิดหรือเปล่า” เจ้าของบ้านเปิดปากถามทันทีที่ปณาลีเดินเข้ามาในรัศมีพุดคุย สิ่งที่ได้คือสีหน้าหงายของหญิงสาว

“คะ?” ปณาลีไม่แน่ใจว่าราเชนทร์กำลังเปิดหัวข้อสนทนาเรื่องใดกับเธออยู่ หรือกำลังหาเรื่องอะไรมาตำหนิเธออีกล่ะ เจอหน้าเป็นไม่ได้ต้องป่นต้องว่า แต่วันนี้เธอมาตรงเวลานะ จะมาตำเธอเรื่องนี้ไม่ได้เชียวนะ

“ฉันจะพาเธอไปสวนยางนะ ไม่ได้พาไปงานแพชั่นวิก แต่งตัวอะไรมา” ยิ่งเห็นเสื้อผ้าของปณาลีแล้วราเชนทร์ก็อยากจะกุมขมับ นี่ตกลงว่าจะมาเป็นคนงาน หรือมาเป็นอาหารตาให้คนงานของเขา กันแน่

ปณาลีก้มศีรษะลงมองดูชุดที่ตัวเองสวมใส่ เอาจริงๆ มันก็เป็นเสื้อผ้าแบบที่เธอใส่อยู่ประจำ อาจจะไม่ชินตาคนแถวนี้มัง เพราะเมื่อเข้าตอนที่เดินจากบ้านพักคนงานมาถึงบ้านของราเชนทร์ก็มีแต่คนมอง

แต่ปณาลีเชื่อว่าคนมองเพราะเธอสวย งั้นมันก็ไม่น่าจะเป็นเรื่องที่ต้องถือสาอะไรนี่นา

“ก็หนูมีแต่ชุดแบบนี้” ถ้าดีหน่อยก็เป็นกางเกง แต่คงไม่พ้นเสื้อเปิดไหล่หรือ เธอชอบใส่เสื้อเปิดไหล่ ที่ชนใส่กระเป๋ามากก็มียุหลายตัวเลยล่ะ ถ้าโชคดีหน่อยก็อาจจะมีแบบอื่นปนๆ มาบ้างก็ได้

“ทำงานใหม่ไว้ในสวน แต่งตัวแบบนี้ก็เจริญเถอะ” เขารู้ว่านี่มันสองพันลิปแก้ และคนเรามีสิทธิ์ที่จะแต่งตัวแบบไหนก็ได้ แต่ปณาลีดูผิดที่ผิดทางไง แล้วก็ไม่ว่าคนงานผู้ชายเห็นเธอแล้วจะเป็นเช่นไร คนนะนะมันปะปนกันหลายแบบ ไม่ใช่ว่าจะเข้าใจในสิ่งที่ปณาลีเป็นกันทุกคน อีกอย่าง...เธอแต่งตัวแบบนี้ เปิดเผยผิวสวยๆ แบบนี้ก็ระวังเถอะ แดดที่นี้มันไม่ปรานีใครหรอกนะ

“หนูไม่ได้คิดว่าจะต้องมาเป็นคนงานของคุณนี่” ก็เลยไม่ได้เอาเสื้อผ้าสักถืออันเป็นที่นิยมของชาวไร่ชาวสวนมาด้วย “เดี๋ยวหนูสั่ง



เสื้อผ้าในอินเทอร์เน็ตมาใหม่ก็ได้”

“อืม” เรื่องนี้ราเชนทร์เห็นด้วยว่าเธอควรทำ ปณาลีต้องรู้จักที่จะทำตัวกลมกลืนกับคนที่นี้ ไม่อย่างนั้นเธอก็ต้องตกเป็นเป้าสายตาของคนอื่นไปอีกนาน

“หนูกินได้หรือยังคะ” ปกติตื่นสาย กินมื้อเช้าสายหรือบางที่ไม่ทันได้กินก็มี แต่พออาหารอยู่ตรงหน้าแบบนี้ ได้กลิ่นแล้วมันก็ชวนให้หิว ข้าวผัดกึ่งนี้หอมยั่วใจมาก อยู่จังหวัดที่มีทะเลแบบนี้ก็ดีอย่าง มีอาหารทะเลให้กินได้ทุกวันเลย

เฮ้อ! แต่ถ้าซื้อดีจะมีแค่เมนูอาหารทะเล มันก็ไม่ไหวเหมือนกันนะ

“เชิญตามสบาย” พอบอกให้อีกฝ่ายลงมือรับประทานอาหารแล้วราเชนทร์เองก็ก้มหน้าลงสนใจจานอาหารของตัวเองเช่นกัน ขณะเดียวกันก็นึกขึ้นมาได้ว่าเขาควรจะทำตัวเป็นเจ้าของที่ตีไถ่ถามความเป็นอยู่ของปณาลีเสียหน่อย “เมื่อคืนหลับสบายดีไหม”

ปณาลีสายศิริชะจนผมหน้าม้าปลิว เธอเคี้ยวอาหารและกลืนลงคอแล้วจึงค่อยเปิดปากตอบคำถามของนายหัวหนุ่ม

“จะเอาอะไรมาสบายคะ เตียงก็เล็ก แอร์ก็ไม่มี” แล้วนี่มันหน้าร้อนซึ่งที่กระบี่นี่ร้อนมาก ที่เธอมาทันมือเช้าโดยที่ไม่เลดก็เพราะว่านอนไม่ค่อยจะหลับนี่ละ แถมยังตื่นมาโดยมีสภาพเหงื่อท่วม ลำบากลำบากที่สุดเลย!

“ก็มีพัดลมให้นี่” แต่ก็อย่างว่า...ปณาลีคงอยู่สบายมาจนเคยแล้ว

“พัดลมมันก็ช่วยให้เย็นค่ะ แต่ไม่ได้เย็นฉ่ำชื่นใจเหมือนนอนห้องแอร์นี่นา” แล้วคิดสภาพห้องที่ร้อนอบอ้าวดูสิ เปิดพัดลมใช้ว่าจะช่วยให้รู้สึกดีขึ้นนักหนานี้

“เดี๋ยวก็ชินน้า”

ปณาลีมองค้อนใส่ชายหนุ่ม เขาพูดเหมือนพูดส่งเดช เฮอะ! พุด





ออกมาได้ว่าเดียวกับชิน นี่มันไม่ใช่เรื่องที่เราต้องชินหรือไงกันล่ะ

“คุณเกลียดอะไรหนูหรือเปล่าเนี่ย ถึงให้หนูไปอยู่บ้านพักคนงาน ความเป็นอยู่ของหนูมันลำบากลำบากมากเลยนะ” แล้วเธอจะต้องอยู่ แบบนี้ไปอีกหนึ่งปีเชียวนะ ไม่แน่ใจเลยว่าเธอจะรับไหวแล้วไม่ตายไป เสียก่อนนะ

นี่ถ้าแม่เธอรู้ว่าเธอต้องกลายเป็นคนงานในสวนยาง คงไป ปลุกศพคุณย่าที่สภากาชาดมาถามแหงเลยว่าจะทำไม่ถึงทำแบบนี้กับ หลานสาวได้

...แต่บางทีแม่อาจจะไม่สนใจเลยก็ได้ว่าเธอจะมีความเป็นอยู่ อย่างไรนะ

“มันไม่ได้ลำบากอะไรขนาดนั้นเสียหน่อย ข้าวปลาก็มีให้กินยัง จะมาบ่น ฉันไม่ให้เธอต้องไปหุงหาอาหารกินเองก็ดีเท่าไรแล้ว” เรื่องนี้ ต่อให้ไม่บอก ราเชนทร์ก็ค่อนข้างแน่ใจว่าปณาลีคงไม่ใช่คนประเภทที่ ชอบเข้าครัว เขาฟันธงว่าเธอต้องทำอาหารไม่เป็นแน่ๆ

ปณาลีทำหน้าคว่ำ หันกลับมาสนใจอาหารตรงหน้าแต่ก็ยังไม่วาย พึมพำกับตัวเอง “คุณต้องเป็นเจ้ากรรมนายเวรของหนูแน่เลย”

ราเชนทร์ได้ยินคำพูดของปณาลีแม้ว่าหญิงสาวจะบ่นเสียงงูบงิบ กับตัวเอง เขาเหลือบตามองคนที่ทำแก้มป่องแล้วก็โคลงศีรษะไปมา ไม่เห็นด้วยกับความคิดของปณาลีเลย

เฮอะ! เธอต่างหากล่ะที่เป็นเจ้ากรรมนายเวรของเขาละ



ราเชนทร์พาปณาลีมาถึงพื้นที่ปลูกยางพาราด้วยรถกระบะของเขา ความจริงจะเดินมาก็ไม่ได้ไกล แต่เนื่องจากเขามีแผนจะพาเธอไปดู โรงงานแปรรูปยางพาราอยู่แล้วด้วย ก็เลยเอารถออกมาเสียเลยจะได้ ไม่ต้องย้อนกลับไปเอาที่บ้าน

“สวนยางพาราของตั้งเจริญทั้งหมดกินพื้นที่จากตรงนี้” เขาชี้บอก



จุดสังเกตให้ปณาลีมองเห็น “ไปจนสุดพื้นที่ตรงนั้น”

ปณาลีชะเง้อคอมอง แต่มันก็เท่านั้นแหละ ‘ตรงนั้น’ ที่ราเชนทร์ชี้มือไปคือสุดลูกหูลูกตา เธอมองไม่เห็นอยู่ดี “ทั้งหมดก็ไร้เธอคะ”

“เฉพาะที่เป็นของตั้งเจริญคือหนึ่งพันสองร้อยไร่” ที่คุณเป็นชายให้เขไปอีกหนึ่งพันสองร้อยไร่ ส่วนสวนยางของอัครวิมุขที่มีอยู่เดิมนั้นเพียงแค่เจ็ดสิบไร่ เพราะพื้นที่ทั้งหมดของครอบครัวเขาเป็นสวนลำไยกับส้มโชกุนไปเสียหมด

“โห...แล้วของคุณอีกเท่าไรคะ” ปณาลีทำตาโต เนื้อที่เป็นพันไร่ที่มันเยอะมากๆ เลยนะ ปลูกยางทั้งหมดนี้เลยเธอ นี่ถ้าเกิดว่ามีการฆ่าหมกสวนยางเกิดขึ้น จะมีคนรู้ไหมเนี่ย

“ก็พอๆ กันกับของตั้งเจริญนี่ละ”

“เยอะมากๆ เลย แล้วคุณดูแลคนเดียวเลยเธอคะ” เนื้อที่ สองพันกว่าไร่เนี่ย ดูแลไหวได้อย่างไรเนี่ย

“มีพ่อกับแม่ฉันด้วย แต่ช่วงนี้ท่านไม่อยู่ ไปเที่ยวหนะ” พ่อเข่าหน้าร้อนก็แบบนี้ทุกที หน้าร้อนไปเที่ยวเมืองหนาว ปล่อยให้ลูกทำงานงๆ อยู่คนเดียว

“อย่างนี้ก็ต้องมีคนงานเยอะมากเลยสิ ไซ้ไหมคะ” แล้วคนงานพวกนั้นไปอยู่ไหนกัน เพราะบ้านพักคนงานก็มีอยู่ไม่กี่สิบห้องเท่านั้น หรือว่าจะมีตรงอื่นด้วย

“คนงานที่อยู่ประจำนะไม่เยอะหรอก ถ้าเป็นช่วงกรีดยางก็จ้างคนกรีด แต่ก็ต้องคอยดูแลให้เข้มงวด สมัยนี้มีจจซีพมันเยอะ”

“ในเมื่อยังไปก็ต้องจ้างคนมากกรีดยางอยู่ดี แล้วคุณจะต้องให้หนูไปกรีดยางทำไมละคะ”

“หัดไว้ไง จะได้ทำเป็น พอเป็นนายคนจะได้รู้ว่าคนที่จ้างมาทำถูกหรือเปล่า ฝีมือดีหรือเปล่า กรีดยางไม่ใช่ใช้แค่เอามีดกรีดๆ นะ มันมีวิธีของมัน แล้วก็เทคนิคหลายอย่างไม่ให้เสียหน้ายาง กรีดยังไง





ให้อายุการกริตอยู่ได้นานๆ ถ้าทำไม่ดี ทำไม่เป็นก็ได้ผลผลิตน้อย เธออยากได้กำไรน้อยๆ ไหมล่ะ”

ปณาลีส่ายหน้าดิ๊ก ใครล่ะจะไปเลือกผลกำไรที่น้อยกว่านะ แต่ฟังจากที่เขาพูดมามันก็ดูยากเย็น แล้วเธอจะทำได้หรือเปล่าเนี่ย ยิ่งไม่เคยหยิบจับอะไรอยู่ด้วย

“แล้ว...กริตยางนี้กริตเมื่อไรก็ได้หรือเปล่า”

“หมายถึงฤดูให้ผลผลิตนะเหรอ?” ราเชนทร์ทวนถามเพื่อให้เข้าใจตรงกัน พอปณาลีพยักหน้าเขาก็เลยพูดต่อ “ขึ้นอยู่กับปีที่ปลูกด้วย แต่ส่วนมากแล้วช่วงกริตยางก็จะเป็นเดือนพฤษภาคมกับมิถุนายนสังเกตดูใบยางที่แตกใหม่หลังผลัดใบแก่เต็มที่แล้วก็เริ่มกริต ก่อนที่จะเข้าหน้าฝน”

“แล้วต้นยางนี้มีอายุกี่ปีหรือ?”

“หลายสิบปี แต่พอต้นยางอายุสี่สิบห้าถึงสามสิบปีก็ให้ผลผลิตน้อยแล้ว ได้น้ำยางไม่คุ้มค่าจ้างก็ต้องโค่นแล้วปลูกใหม่”

ปณาลีทำตาโตอีกแล้ว เป็นนิสัยของหญิงสาวที่มักจะตื่นเต้นกับอะไรรอบตัวได้ง่ายๆ “ปลูกตั้งแต่ต้นเล็กๆ นะหรือคะ”

“ตามมาสิ เดี่ยวจะพาไปดู”

ราเชนทร์เดินนำปณาลีเข้าไปในพื้นที่ปลูกยางพารา รู้ตัวได้ในทันทีว่ากำลังตกเป็นเป้าสายตาของคนงานที่อยู่ในบริเวณนี้ และรู้ด้วยว่าใครที่เป็นต้นเหตุ ลำพังแค่ปณาลีมากับเขาก็คงกระตุ้นความอยากรู้อยากเห็นของคนงานมากพออยู่แล้ว นี่การแต่งตัวของเธอยังแตกต่างจากคนที่นี่เลยทำให้เป็นจุดสนใจได้ง่าย

ถึงอย่างนั้นราเชนทร์ก็ไม่ได้มีแผนที่จะเรียกคนงานมาชุมนุมแล้วป่าวประกาศสถานะของปณาลีให้คนงานทราบ กะว่าจะพาเธอไปแนะนำให้ผู้จัดการรู้จักแค่นั้นก็เพียงพอแล้ว ส่วนเรื่องการกระจายข่าวอย่าได้ดูถูกการพูดแบบปากต่อปากเชียว ยิ่งในไร่ในสวนแบบนี้ล่ะไวหนัก



“ตรงส่วนนี้เรียกว่าแปลงกล้วยาง เป็นพื้นที่สำหรับปลูกเมล็ด เพื่อเอากล้วยางมาติดตา”

“ติดตา?” ปณาลีทำหน้าง เครื่องหมายคำถามอันเบ้อเริ่มแปะอยู่บนใบหน้าอ่อนใสของเธอ

“เป็นการขยายพันธุ์พืชวิธีหนึ่ง มาดูนี่สิ” ราเชนทร์เดินเข้าไปหาคนงานคนหนึ่งซึ่งกำลังติดตาต่อกิ่งอยู่ ชายหนุ่มยอบตัวลงนั่ง คว่าเอาส่วนกิ่งของต้นกล้วยาง มาถือไว้แล้วชี้ให้คุณหนูเมืองกรุงดูพลางอธิบายประกอบราวกับวิทยากรที่กำลังให้ความรู้ “การติดตาคือการเอาส่วนตาหรือว่าส่วนกิ่งของยางพันธุ์ดีไปติดเข้ากับอีกต้นหนึ่ง คืออันนี้...”

ราเชนทร์เอี้ยวตัวนิดหนึ่ง เพื่อให้ปณาลีเห็นตอเล็กๆ ที่ปักอยู่กับดินในแปลงเพาะชำ “นี่เรียกว่าต้นตอ หรือต้นกล้วยาง ต้องเป็นต้นที่สมบูรณ์ เปลือกลอกง่าย อายุประมาณสี่เดือนครึ่งถึงแปดเดือน วัสดุความสูงจากดินได้ราวๆ ลิบเซนติเมตร”

“แล้วไ้กิ่งเขียวๆ กับต้นกล้วยางนี้มันจะติดกันหรือคะ แล้วโตมาเป็นต้นยางใหญ่ๆ อะนะ” ปณาลีดูเหมือนไม่อยากจะเชื่อว่าการเอากิ่งเล็กๆ มามัดรวมกันกับต้นกล้วยางแล้วมันจะได้ต้นยางใหญ่โตที่ให้ผลผลิตเป็นน้ำยางพาราที่ทำเงินให้กับตั้งเจริญได้

“ใช่ มันก็จะเป็นกิ่งติดกันกับต้นกล้วยางแล้วกิ่งอกออกมาไ้เป็นการขยายพันธุ์ยางพาราโดยไม่ต้องใช้เมล็ดปลูก” ซึ่งถ้าทำอย่างถูกวิธี เลือกกิ่งและต้นตอที่สมบูรณ์ ก็จะได้ต้นยางที่สมบูรณ์และให้ผลผลิตได้ดี

“แล้วต้องให้ต้นยางโตแค่นั้นหรือ ถึงจะกรีตเอาน้ำยางได้”

ราเชนทร์อดไม่ได้ที่จะพินิจใบหน้าและแววตาของปณาลี นึกไม่ถึงจริงๆ ว่าเธอจะแสดงอาการกระตือรือร้นอยากรู้มากขนาดนี้ แต่การแสดงผลออกของปณาลีในแบบนั้นก็เป็นเรื่องที่ดี การที่เธอแสดงออกว่าสนใจสนทนากับเขาที่เขากำลังพูดเขาอธิบายไปจะไม่เสียเปล่า





...มั่ง?

“ตั้งแต่เจ็ดปีครึ่ง ดูที่ขนาดต้นยางด้วย เส้นรอบวงต้องไม่ต่ำกว่า ร้อยห้าสิบเซ็นต์”

“เจ็ดปีครึ่ง! นานมากเลย”

“ถ้ารีบร้อนจะเอาผลผลิต ไปกรี๊ดเปิดหน้ายางตั้งแต่อย่างอายุ ยังน้อย ต้นยางจะให้ผลผลิตได้ไม่กี่ปี รอให้ต้นยางสมบูรณ์เต็มทีนะ คุ่มค่ากว่าเยอะ”

“ยากจัง” ปณาลีบ่นหงุดหงิดกับตัวเอง ปลุกต้นไม้เพื่อเอาผลผลิต นี่ก็ไม่ง่ายแฮะ คุณยาไซคอดีจังที่ได้คนมีความรู้อย่างราเชนทร์มาช่วย ดูแลกิจการสวนยาง เขาเป็นคนเอาเรื่องแบบนี้เอง คุณยาถึงได้ยอมขาย สวนยางให้เขา

“ยากทุกขั้นตอน ตั้งแต่เพาะปลูกไปจนถึงขั้นตอนส่งออกนั่นละ” ราเชนทร์ลุกขึ้นยืนเต็มความสูง กวักมือเรียกให้ปณาลีเดินตามเขาเข้าไป ด้านในสวนลึกขึ้นเรื่อยๆ “ปกติช่วงที่เหมาะสมกับการตัดตาต้นยางคือ ช่วงต้นฤดูฝน ไม้ให้เกินไปกว่ากลางฤดู”

“ทำไมล่ะคะ”

“หลังจากนั้น พอช่วงที่กิ่งตามันงอกออกมาแล้วเป็นหน้าแล้ง ต้นยางจะตาย เอาจริงๆ มันก็ทำได้แหละถ้าปลูกในถุงเพาะชำแล้ว รดน้ำเอาให้สม่ำเสมอ แต่มันยุ่งยาก ลิ่นเปลือง เลยไม่นิยมทำกัน”

“อ้อ” ปณาลีพยักหน้ารับเมื่อเข้าใจตามที่เธออธิบาย ทำการเกษตร นี่เรื่องฤดูกาลสำคัญเชียวละ

หญิงสาวเดินตามร่างสูงของราเชนทร์ไปเรื่อยๆ เขาชี้ให้ดูอะไร เธอก็ตาโตไปด้วยความสนใจตามประสานที่ตื่นต้นกับสิ่งรอบตัว ได้ง่ายๆ เขาพูดอะไรเธอก็พยักหน้ารับ สงสัยก็เอ่ยถามออกไปซึ่งเขาเองก็ยินดีให้คำตอบ วันนี้เป็นวันแรกเธอก็เลยยังไม่ค่อยเบื่อนัก แต่ถึงอย่างนั้นอากาศร้อนก็ยิ่งทำให้เธอรู้สึกทรมาน ไม่รู้ว่าวันต่อๆ ไปเธอ



จะยังรู้สึกตื่นตาได้แบบนี้ไหม

เปลอๆ คงจะเมื่อและขาดกับแดดจนอยากจะนอนอยู่ในห้อง
เฉยๆ มากกว่า ถึงที่บ้านพักคนงานจะร้อน แต่ก็ดีกว่าออกมาตากแดด
ที่ร้อนยังกับไฟในนรกแบบนี้

แดดเริ่มจัดขึ้นเรื่อยๆ และสาตส่องผ่านช่องว่างของต้นยางลงมา
กระทบผิวเนียนละเอียดของปณาลีจนหญิงสาวเกรงว่าครีมกันแดดจะ
เอาไม่อยู่ ต้นยางแต่ละต้นห่างกันเป็นเมตร และยิ่งช่วงที่ราเชนทร์พา
เธอเดินดูแปลงที่ยังเป็นกล้าขานั้นเท่ากับเธอโดนแดดเต็มๆ ร้อนจน
เหงื่อซึมไปทั้งตัวจนต้องขยับเข้าไปใกล้ชายหนุ่ม อาศัยเงาจากร่างของ
เขาคอยบังแดดเอาไว้ให้

“เดินเบียดทำไมเนี่ย” ราเชนทร์หยุดแล้วก็หันกลับมาถามคนที่
เดินตัวติดกับเขาด้วยน้ำเสียงเอาเรื่อง “เดินใกล้ขนาดนี้ไม่สิงฉันเลยละ”

“หนูร้อน ขอขี้มเงาคุณบังแดดหน่อย” เธอเดินใกล้ก็จริง แต่ยังไม่
โดนตัวเขาลักกนิดเลย ทำเป็นหวังไปได้

“ฉันเป็นที่บังแดดของเธอหรือไงละ” เขาบ่น แต่ก็ยอมเสียดสละ
หมวกคาบอยของตัวเองยื่นส่งให้หญิงสาว “หมวกก็ไม่รู้จักพกมา
เสื้อผ้านี้ก็อีก ใส่แบบนี้ก็สมควรร้อนไหมล่ะ แทนที่จะเอาเสื้อคลุม
เสื้อคลุมติดมาด้วย”

“ก็หนูไม่มี” ปณาลีรับหมวกมาจากราเชนทร์อย่างไม่อิดออด
เธอร้อนมาก เวลานี้ใครให้อะไรก็เอาหมดนั่นแหละ

หญิงสาวมองคนที่กำลังเสียดสละๆ อันเป็นผลจากการถอดหมวก
ให้เข้าที่เข้าทางด้วยแวตซาบซึ่งใจ จะว่าไปเขาก็แอบใจดีเหมือนกัน
นะเนี่ย แต่ก็...ยังใจร้ายมากกว่าอยู่ดี

“จะใส่เสื้อฉันไหม” ราเชนทร์หมายถึงเสื้อคลุมของเขา มันเป็น
เสื้อยีนส์เนื้อบาง ใช้คลุมกันแดดกันร้อนได้ แต่เขาสวมมันตั้งแต่ออก
จากบ้านแล้ว ไม่แน่ว่าปณาลีอาจจะรังเกียจก็ได้





“คุณให้หนูยิ้มใส่เธอ” เธอเอานะ บอกแล้วว่าตอนนี้ให้อะไรมา เธอเอาหมดแหละ ถ้ามันจะช่วยบรรเทาความร้อนที่เธอเผชิญอยู่ไปได้ “ก็ร้อนไม่ใช่หรือไง”

ปณาลีพยักหน้ารับ พร้อมทั้งยื่นมือออกไปรอ ราเชนทร์จึงขยับ ภายถอดเสื้อออกมาสะบัดสองทีแล้วจึงค่อยส่งให้หญิงสาวที่ทำท่าทาง ไม่ได้เข้ากับภาพลักษณ์ของเธอสักเท่าไร

ดูเผินๆ เหมือนพวกคุณหนูคลั่งแฟชั่น แต่เอาเข้าจริงก็มีมุมที่เป็นเด็กอยู่เหมือนกัน อาจจะเป็นเพราะว่าเธอเป็นน้องคนเล็กด้วยมั้ง เลยไม่ได้มีความคิดความอ่านแล้วก็การแสดงออกที่ดูโตกว่าเหมือน ปกาดา

“ขอบคุณค่ะ จะว่าไปคุณก็ใจดีนะเนี่ย”

“อย่าเพิ่งเข้าใจผิดสิ” ราเชนทร์กระตุกยิ้ม เป็นรอยยิ้มแบบที่ ปณาลีเห็นแล้วก็รู้สึกหัวใจขึ้นมาอย่างบอกไม่ถูก “ที่ฉันให้เธอยิ้มเสีย กับหมวกก็เพราะว่ากลัวเธอจะเป็นลมเป็นแล้งไปซะก่อน นี่ยาเพิ่ง ถอดใจเสียว เธอยังได้เดินร้อนๆ อาบแดดไปอีกเป็นชั่วโมงเน”

จากที่มีสีหน้าเบิกบานเมื่อครู่นี้ปณาลีก็น้ำมอยลงทันตาเห็น เมื่อครู่นี้เขาหลอกให้เธอย่ำมใจซัดๆ เลย ที่แท้ก็จะลากเธอไปให้ทั่ว ทั้งสวนยางเลยมั้งนี่ โฮ...เปลี่ยนใจถอดเสื้อถอดหมวกคืนให้เขา แล้ว ขอลับบ้านเลยได้ไหมเนี่ย ถึงที่นั่นจะร้อนจะอบอ้าวอย่างไร แต่ อย่างน้อยแดดก็ส่องเข้าไปไม่ถึงแล้วกัน

